

Ἡ Ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Πάντων στὴν Πτολεμαΐδα

ΤΗΝ Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, 9/22.6.2008, ἐπανηγύρισε ὁ Ἱερός Ναὸς τῶν Ἁγίων Πάντων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν ὠραία πόλι τῆς Πτολεμαΐδος τοῦ νομοῦ Κοζάνης στὴν Δυτικὴ Μακεδονία.

• **Τὸ ἐσπέρας** τοῦ Σαββάτου ἐψάλη ὁ ἐόρτιος Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Κλήμεντος, ὁ ὁποῖος στὸ τέλος Αὐτοῦ, μετὰ τὴν Ἀρτοκλασία, ἐχαιρέτισε τοὺς συγκεντρωθέντας πιστοὺς μὲ σύντομη προσλαλιά. Κατ' αὐτὴν, ὑπενθύμισε τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποῖους ὁ ἀσθενῶν Σεβασμ. Μητροπολίτης μας κ. Κυπριανὸς ἐκτιμοῦσε ιδιαίτερα τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν περιοχὴ αὐτή, ἀναφέρθηκε δὲ ἐπιγραμματικὰ στὴν ἀνάγκη τοῦ ἀγῶνος γιὰ τὸν ἀγιασμὸ ὅλων μας μέσω τῆς προσευχῆς, τῆς μελέτης τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Βίων τῶν Ἁγίων, τῆς ἀποφυγῆς τῆς κατακρίσεως, καὶ τῆς ἐπιδείξεως ὑπομονῆς σὲ κάθε εἶδος δοκιμασία στὴν ζωὴ μας.

• **Τὴν πρωΐαν** τῆς Κυριακῆς, τὴν πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία ἐτέλεσε ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης μετὰ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Γλυκερίου Ἀγιοκυπριανίτου.

Ἐψαλε πολὺ ὠραία καὶ ἐντυπωσιακὰ Χορὸς Ἱεροψαλτῶν, ἀποτελούμενος ἀπὸ ὁμάδα νέων τῆς περιοχῆς καὶ ἐπισκεπτῶν ἀπὸ τὴν Χαλάστρα Θεσσαλονίκης.

Παρέστη μεγάλο πλῆθος εὐσεβῶν πανηγυριστῶν, οἱ ὁποῖοι συμμετεῖχαν στὴν λιτανευτικὴ πομπὴ τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας σὲ ὁδοὺς τῆς πόλεως περὶ τὸν Ἱερὸν Ναόν.

Τέλος, ἐτελέσθη στὸ προαύλιο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀρτοκλασία καὶ διενεμήθησαν εὐλογίες καὶ κεράσματα στοὺς προσελθόντας πιστοὺς, σὲ ἀτμόσφαιρα πνευματικῆς χαρᾶς καὶ εἰρήνης.

* * *

ΣΤΗΝ Ὁμιλία του, ὁ Ἐπίσκοπος ἀναφέρθηκε στὸ ἀμέτρητο πλῆθος τῶν Φίλων τοῦ Θεοῦ, τοὺς ὁποίους ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία τὴν ἡμέρα αὐτή, καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι γνωστοὶ μόνον στὸν Παντογνώστη Κύριό μας, ἀλλὰ μέσα στὴν ταπεινώσί τους ἔμειναν ἄγνωστοι ὀνομαστικῶς, στὴν συντριπτικὴ τους πλειοψηφία, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους στὴν γῆ.

Εἶπε δὲ τὰ ἐξῆς ἐν περιλήψει:

Μετὰ τὴν Πεντηκοστή, ἀναπαύεται ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος μέσα στὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ μᾶς ὀδηγῆ εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν καὶ νὰ μᾶς ἀγιαζῆ, διότι ἐμεῖς μόνον μας δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ ὑπερβούμε τὴν φυσικὴ μας ἀδυναμία καὶ τὴν ἁμαρτωλότητά μας καὶ νὰ ἀνέλθουμε στοὺς Οὐρανοὺς, στὸν μόνον Ἄγιον Θεόν.

Ὅλο τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ μας ἀπέβλεπε στὴν ἔλευσι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὥστε Αὐτὸ νὰ ἐμψυχώνῃ τὴν Ἐκκλησία, τὸ ἐργαστήριο τῆς ἀγιότητος, καὶ νὰ γίνῃ Ψυχὴ τῆς ψυχῆς μας, γιὰ νὰ δοξασθοῦμε καὶ νὰ γίνουμε θεοὶ κατὰ Χάριν· γιὰ νὰ ὁμοιάσουμε στὸν Χριστὸ καὶ νὰ κατοικήσῃ

Αὐτὸς στὶς καρδιές μας, διὰ τῆς ἐπιτελέσεως τῶν ἁγίων ἀρετῶν καὶ τῆς συμμετοχῆς στὰ ἅγια Μυστήρια.

Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἡ πλουσία Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν Ἐκκλησία καὶ ἐκχέεται καὶ διανέμεται σὰν ἀπὸ πηγὴ καὶ δεξαμενὴ δωρεὰν στοὺς ζητοῦντας Αὐτήν, ὡς Ὑδωρ Ζῶν, ὡς Πῦρ καὶ ὡς Φῶς, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραμένουμε μέλη τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ μὴ λαμβάνουμε Χάριν Πνεύματος. Δὲν δικαιολογεῖται νὰ παραμένουμε ἄνθρωποι «σαρκοί» ἢ «ψυχικοί», ἀλλὰ πρέπει νὰ γινώμαστε ἄνθρωποι «πνευματικοί». Οἱ ἀπ' αἰῶνος Ἅγιοι ἀποτελοῦν μία θεαίωσι ὅτι ἂν καὶ ἦσαν ὁμοιοπαθεῖς μὲ ἐμᾶς, ἂν καὶ εἶχαν τὴν ἴδια φύσι, τὶς ἴδιες ἀνάγκες καὶ τὰ ἴδια προβλήματα, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ δὲν παρέμειναν ἄκαρποι καὶ ἀχάριστοι, σὰν τοὺς περισσοτέρους ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλὰ ἐδέχθησαν τὴν Χάρι καὶ ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἀπέδωσε πλουσία ἀνθηφορία.

Ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἶναι θερμοεργὸς καὶ ὁμοιάζει πρὸς τὸ «καλὸν σπέρμα» τοῦ Οὐρανίου Γεωργοῦ, ὁ Ὅποιος ὡς γνωστὸν «σπείρει τὸν σπόρον Αὐτοῦ». Ὅμως, γιὰ νὰ ἀποδωθῇ καρποφορία, ἀπαιτεῖται γῆ καλὴ καὶ ἀγαθὴ, εὐφορὴ καὶ εὐλογημένη. Οἱ καρδιές μας πρέπει νὰ μὴ εἶναι σκληρὲς καὶ πετρώδεις, νὰ μὴ ὁμοιάζουν μὲ περαστικὸ δρόμο, νὰ μὴ συμπνίγωνται μὲ ἀγκάθια, ἀλλὰ νὰ φυλάσσουν τὴν σπορὰ καὶ νὰ τῆς ἐπιτρέπουν νὰ καρποφορήσῃ εἰς τριάκοντα καὶ εἰς ἐξήκοντα καὶ εἰς ἑκατόν.

Ἡ ἴδια ἡ φύσις εἶναι ἓνα ζωντανὸ ὑπόδειγμα πρὸς τοῦτο. Ἡ ἄψυχη γῆ δέχεται σπορὰ, ποτίζεται ἀπὸ τὴν βροχὴ καὶ θερμαίνεται ἀπὸ τὴν ἥλιο, καὶ ἔτσι δίδει ποικίλα ἄνθη, ποικίλους καρπούς, ποικίλα χρώματα, ποικίλες εὐωδίες, ὅπως ὁ Θεὸς ὤρισε. Πῶς εἶναι δυνατὸν ἐμεῖς οἱ λογικοί, οἱ ὅποιοι δεχόμεστε τὴν ἀφθονία τῶν θείων δωρεῶν, ὡς δρόσο καὶ ὡς θερμὴ, νὰ μένουμε ἄκαρποι;

Ὅλοι οἱ Ἅγιοι εἶχαν ὡς γνωρίσματα τὴν ὁμολογία τοῦ Χριστοῦ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ ἐπάνω ἀπὸ ὅλες τὶς ἀγάπες καὶ τὴν ὑπομονετικὴ ἄρσι τοῦ σταυροῦ τους.

Τὸ μαρτύριό τους ἢ ἡ ὁσιακὴ βιοτὴ τους δὲν ἦταν κάτι τὸ περιστασιακὸ καὶ ξαφνικὸ, ἀλλὰ ἄρχιζε μὲ τὸν συνεχῆ ἐσωτερικὸ ἀγῶνα τους νὰ μὴ ἁμαρτήσουν στὸν λογισμό· ἐν συνεχείᾳ, νὰ μὴ εἰποῦν κάτι ἄπρεπο μὲ τὴν γλῶσσα καὶ τέλος νὰ μὴ ἐπιτελέσουν ἄπρεπα ἔργα. Σὲ τοῦτο συνίσταται ἡ ἀληθινὴ πνευματικὴ ζωὴ, στὴν ἀποφυγὴ τῆς ἁμαρτίας στοὺς λογισμοὺς, στοὺς λόγους καὶ στὰ ἔργα καὶ στὴν ἀντίστοιχη καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν, ὥστε νὰ ὑπάρξῃ κοινωνία καὶ ἔνωσις μὲ τὸν Θεόν.

Αὐτὴ εἶναι διαρκὴς προσπάθεια, συνεχῆς καὶ ἀδυσώπητος ἀγώνας καὶ μόνον ὅσοι τὸν διεξάγουν θεάρεστα καὶ ἀκολουθοῦν τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν θὰ στεφανωθοῦν καὶ θὰ συμμετάσχουν στὴν ἀπερίγραπτη δόξα τῶν Ἁγίων, ἢ ὅποια δὲν ἀποτελεῖ ἐπινόησι ἀνθρώπων, ἀλλὰ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Κάποιοι Ἅγιοι τὴν εἶδαν ἐν πνεύματι, ὄντες ἐν σώματι, καὶ μᾶς τὴν περιέγραψαν μὲ ἀνθρωποπαθεῖς εἰκόνες καὶ σύμβολα (Ἀπόστολος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής, Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ διὰ Χριστὸν Σαλὸς κ.ἄ.).

Οἱ περισσότεροι ὅμως ἄνθρωποι, ἀκόμη καὶ οἱ πολλοὶ «κλητοὶ» ἐκ τῶν Χριστιανῶν, ἀπὸ ἀπιστία ἢ ἀπὸ ἐπιθυμία ἐκπληρώσεως τῶν παθῶν τους, προτιμοῦν τὴν εὐκόλη, πλατεῖα καὶ εὐρύχωρη ὁδὸ, ἢ ὅποια ὅμως ὀδηγεῖ στὴν ἄβυσσο τῆς ἀπωλείας!...

Ἄς ὑποσχεθοῦμε στὸν Κύριό μας νὰ βάλουμε μία νέα ἀρχὴ μετανοίας, νὰ ἀποστραφοῦμε τὶς κακὲς μας συνήθειες, οἱ ὁποῖες μᾶς αἰχμαλωτίζουν καὶ μᾶς σύρουν στὴν καταστροφή, νὰ ἀκολουθήσουμε δὲ μὲ συνέπεια τὴν ὁδὸ καὶ τὸ παράδειγμα τῶν Ἁγίων, μὲ Ὁμολογία Πίστεως καὶ καθαρότητα καρδιῶν καὶ πράξεων, ὥστε νὰ γίνουμε δοχεῖα χωρητικὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ νὰ ἀξιοθοῦμε τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος. Ἀμήν!

